

Editor: Luminița Bratu
Copertă: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Ioana Patriche

We know
books

Titlul original: ONE BY ONE
Copyright © 2021 Helen Bridgett

Copyright © 2025 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRIDGETT, HELEN

One by one: e un individ depravat acolo ce caută să se răzbune/Helen Bridgett; trad. de Roxana Barbu. - Pantelimon: Prestige, 2024
ISBN 978-630-332-094-6

I. Barbu, Roxana (trad.)

821.111

TOATE DREPTURILE REZERVATE!

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi utilizată sau reprodusă în vreun fel fără permisiunea scrisă a editurii, cu excepția citatelor scurte, încorporate în articole critice sau în recenzii.

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

HELEN BRIDGETT

ONE BY ONE

E un individ depravat acolo
ce caută să se răzbune

Traducere de Roxana Barbu

PRESTIGE
București - 2025

Capitolul 1

Sâmbătă, 16 mai

Cântecul acela însemna un singur lucru – trebuia să plece imediat. Strigătele și mișcările invitațiilor la nuntă care se amestecaseră deja au izbucnit când DJ-ul a pus piesa „Don't Stop Believin'”². Ringul de dans a prins viață, oaspeții cântând în timpul imnului care îi adusese împreună pe mirii fericiți. Georgina Pickering știa că, dacă nu părăsea imediat acel loc, avea să fie scoasă din ascunzătoarea ei de o rudă bine intenționată și forțată să se alătore grupului. Prea târziu – tatăl miresei a zărit-o și părea hotărât să adune toate fetele singure pentru un ultim dans. Politicoasă, fata a permis să fie condusă spre centrul ringului.

Fusese un loc extrem de neplăcut până atunci: bărbați cu cămăși cu pete de transpirație care se întindeau peste abdomenele lor pline cu bere; femeii ținând în mâini pantofi cu tocuri înalte și dansând desculțe pe podeaua murdară, lipicioasă, toți țipând orice fragmente de versuri pe care și le puteau aminti în starea în care se aflau.

Georgina și-a mișcat brațele dintr-o parte în alta și s-a prefăcut că mimează împreună cu toți ceilalți, până când partenerul ei euforic și instabil a găsit un alt oaspete de care să-i fie milă și fata s-a retras pe margine. Unii oameni pur și simplu nu înțelegeau, dar ea privea fericită. Nu se simțea deloc exclusă ori singură, ci se simțea bine – dar nu în același mod în care se simțeau ceilalți.

– Vrei să dansezi? a auzit o voce în spatele ei.

Georgina s-a întors ușor spre bărbatul care i se adresa. Era înalt, foarte înalt. Fața ei ajungea doar la nivelul pieptului

mare al omului; fata își ținea capul înclinat, pe fața ei doar întrezărindu-se un mic zâmbet. Nu-i plăcea să aibă niciun fel de contact vizual direct dacă nu era necesar, iar acest lucru ducea la discuții mărunte, ceea ce nu reprezenta chiar punctul ei forte. Fata a dat din cap, a privit înainte și a răspuns:

- Nu, mulțumesc! Mă pregăteam să mă duc acasă.
- Tu pierzi! a spus bărbatul.

Pentru că îi spusese acelui străin că urma să plece și încă îi simțea ochii urmărind-o, Georgina s-a simțit obligată să părăsească locul. Taxiul ei nu era valabil pentru încă patruzeci și cinci de minute și a presupus că ar fi o pierdere completă de timp dacă ar fi sunat și ar fi încercat să-l cheme mai repede. Era sâmbătă-seara și aceasta era o nuntă uriașă în mijlocul lunii mai, suficient de departe de Lonsdale, cel mai apropiat oraș, pentru a face imposibilă rezervarea unui taxi.

În schimb, a decis să se plimbe prin casa provincială pe care fosta ei colegă de apartament, Penny, o alesese pentru nuntă. Era o clădire georgiană uimitoare, care doar ce fusese redeschisă după renovare; în perioada de glorie, fusese cunoscută pentru petrecerile extravagante, iar în seara asta, fiecare cameră în care Georgina a intrat părea să fi fost cuprinsă de dragostea și sentimentul de abandon specifice ocaziei. Podeaua de dans pe care o părăsise fericită se lega ușor, la bar se purtau conversații animate, iar lângă șemineu se lega o nouă poveste de dragoste între doi îndrăgostiți, care fuseseră niște străini când s-au trezit în acea dimineață. Spre ei privea Georgina și se întreba cum se face că unora totul li se întâmplă atât de ușor.

Când a ajuns în holul mare de la intrare, proprietara, Rachel, a apărut braț la braț cu un tip pe care Georgina nu l-a recunoscut.

– Nu este cavalerul oficial de onoare, dar ar fi trebuit să fie! a murmurat Rachel cu un zâmbet larg și beat pe față. Nu mai aștepta!

Atunci, Georgina a râs și i-a spus că urmează să plece spre casă. Rachel nu era tipul convențional de proprietară; era cu doar patru ani mai în vârstă decât locatarii ei și petrecea mult mai mult decât ei dar, spre ușurarea Georginei, nu-i plăcea să-i găzduiască pe petrecăreți în propriul apartament. Rachel a spus întotdeauna că acasă era sanctuarul ei și ultimul lucru pe care voia să-l găsească atunci când se trezea era o bucătărie plină de sticle goale și un etaj ocupat de străini. Penny și Rachel au mers la mai multe petreceri împreună, în timp ce Georgina a rămas acasă, fericită pentru liniștea obținută și așteptând cu nerăbdare poveștile celor două la întoarcere. Întotdeauna pregătea ceai și pâine prăjită când auzea cheia bătând în broasca ușii din față. Colegele ei de apartament glumeau adesea pe seama ei și îi spuneau Cenușăreasa, dar se înșelau – Georgina era pur și simplu mult mai fericită cu o carte și un fotoliu mare decât în mijlocul unei mulțimi sau pe un ring de dans.

De fapt, ea era îngrijorată de luni întregi de această zi de amabilități sociale cu oameni pe care nu îi cunoștea dar, în cele din urmă, masa de nuntă nu a fost deloc o problemă. Penny a așezat-o alături de cele singure și ciudate. Din fericire, masa a fost plină de tocilari cărora le-a plăcut să vorbească despre domeniul lor și, pe tot parcursul cinei, Georgina a reprezentat o audiență pentru ei. Ziua de azi a găsit-o stând lângă un conferențiar la filosofie și toți de la masă s-au alăturat într-o conversație animată despre primare și, prin urmare, despre necesitatea de a eradica valorile binare din societate: bine versus rău și bărbat versus

femeie. Se îndoia că la o altă masă se purta o conversație asemănătoare și ar fi putut să-și petreacă toată noaptea ascultând dezbaterea. Apoi, în timp ce ea se îndepărta și în ciuda caracterului lor, se părea că și comensalii ei își găsiseră parteneri până la sfârșitul serii. Iar Georgina s-a bucurat pentru ei. Ajunsă la ușă, un membru al personalului s-a apropiat de ea cu o sticlă de șampanie.

– Din partea hotelului, a spus acesta, deoarece este prima nuntă de la renovare.

Fata a intenționat să spună că nu este amatoare, dar s-a oprit, întrucât s-a gândit că Rachel s-ar bucura de acea sticlă. În schimb, a mulțumit și a ieșit în grădină.

Fusesse o zi frumoasă de vară, cu cel mai perfect cer albastru și flori de păducel pentru a oferi fundalul ideal fotografiilor. Se anunțase apropierea unei furtuni, dar acum era calmul de dinainte, iar aerul de noapte era proaspăt și ispititor. Georgina a lăsat zgomotul sărbătorii în urmă și a ieșit pe terasă. O pădure matură, o peluză vastă și un lac strălucitor se întindeau în fața ei. Fata putea înțelege cum cineva cu o fixație pentru Jane Austen, ca Penny, ar alege acest loc pentru propria nuntă; prea se asemena cu *Mândrie și prejudecată*. S-a uitat la ceas. Era trecut de miezul nopții, iar luna în creștere, asociată cu multe obiceiuri și începuturi noi era aproape completă, tăind întunericul și luminând un drum magic de-a lungul gazonului, până la marginea apei. Într-adevăr, era o imagine ce reprezenta o zi perfectă de la început până la sfârșit.

Plină de fericirea pe care o aduc zilele bune, Georgina și-a pus pashmina³ în jurul umerilor, și-a dat jos pantofii și a început să meargă pe iarba răcoroasă și umedă de la roua de seară. Și s-a gândit că noii îndrăgostiți, îmbrățișați prin

colțurile mici ale hotelului, chiar au ratat un truc; aici, afară, în toată măreția Mamei Natură, urmau să se nască amintirile din acea seară.

Greutatea a lovit-o ca o piatră funerară pe un mormânt, trântind-o la pământ și zdrobindu-i pieptul. Într-un interval ce ar fi putut să reprezinte doar câteva secunde, și-a dat seama că nu fusese o piatră, ci o ființă umană; fata a încercat să împingă dar, cu cât se lupta mai mult, cu atât mai mare era forța care o ținea jos. Un dop a sărit și lichidul i-a fost turnat pe gât și pe față, astfel că a trebuit să-l înghită repede pentru a nu se îneca, a tușit și a scuipat pentru a-și elibera căile respiratorii. Apoi, o mână mare înmănușată a apucat-o strâns de ambele mâini, cât cealaltă mână îi smulgea pashmina, apăsând-o peste față și ținând-o strâns.

– Tu și cu mine o să ne distrăm puțin, nu-i așa?

Mâna apăsa mai tare și împingea fibrele fine, care își găseau drumul în căile respiratorii ale Georginei, dar fata găfăia pentru aer printre lacrimi și o supunere frenetică.

„O să mor”, țipa în mintea ei, dar era prea îngrozită ca să se miște, întregul ei corp fiind complet imobil.

Mâna care o lăsase fără glas era acum la tivul rochiei, trăgând-o în sus. După, a ajuns la lenjeria ei intimă, pe care a rupt-o. Georgina s-a prins de fiecare picătură de curaj pe care o găsea și a încercat să-și încordeze corpul în zona inghinală, așa cum a crezut întotdeauna că va face într-o situație ca aceasta. Însă eforturile ei au fost zadarnice, ca un copil care lovește o jucărie neascultătoare. Picioarele i-au fost depărtate și a putut simți corpul trăgând de propriile haine ca să se pregătească pentru atac; știind că acum nu mai poate face nimic, Georgina a mușcat din pashmina și a stat nemișcată. Mai mult decât orice altceva, își dorea să trăiască. Voia

să supraviețuiască. Așa că s-a concentrat asupra puținului aer care ajungea în plămânii ei ca o barcă de salvare ce plutea în derivă pe mare. În timp ce corpul se împingea în ea, și-a strâns ochii și a tras frânghia bărcii de salvare, dorind să se apropie din ce în ce mai mult de uscat. Iar când a terminat, fata a vrut să vomite, dar știa că s-ar sufoca dacă ar lăsa să se întâmple acest lucru, astfel că a înghițit, simțind cum otrava se răspândește prin venele ei. Ar fi vrut să le taie, doar pentru a lăsa ca totul să iasă.

Corpul s-a așezat pe ea, ținându-și jumătatea superioară întepenită. Picioarele îi erau amorțite și, deși simțea aerul rece în jurul goliciunii ei, nu se putea mișca și nici măcar nu încerca să facă acest lucru. S-ar fi terminat în curând, iar ea era în viață.

„Ține ochii închiși, nu încerca nimic, nu te uita la el și, dacă nu poți să-l identifici, atunci vei trăi”, se gândea ea din nou și din nou.

Însă corpul străin băjbâia după ceva și, după o milisecundă de liniște, fata a auzit sunetul unui click; omul îi făcea poze.

Oroarea și umilința au început să înlocuiască frica de-a lungul terminațiilor nervoase. Și-a încleștat dinții din spate, sfâșiată între dorința de a supraviețui și cea de a face ceva; știa că trebuia să încerce să ignore pashmina și să deschidă ochii, să încerce să vadă ce anume purta bărbatul, cum arăta el. Oamenii ar fi întreat-o; ar fi vrut să știe dacă ea s-a opus. Dar asta ar face să fie real, l-ar face pe acel individ real. Acum, doar întuneric și durere, o durere amorțită care nu avea față, cum ar fi trezirea dintr-o operație. Dar trebuia să încerce, ei s-ar fi așteptat la acest lucru; oamenii s-ar fi așteptat ca ea să fi încercat. Cum ar fi putut să explice dacă nu

ar fi făcut-o? Atunci, ei ar judeca-o și nu ar crede-o. Trebuia să încerce. Georgina și-a strâns ușor degetele de la picioare pentru a verifica dacă mișcarea revenise; da, își putea mișca picioarele. Deschizând ochii, a văzut balaclava⁴ și punctul roșu al camerei. A încercat să-și încordeze picioarele cât de subtil a putut, gata să fugă în momentul în care avea să se ivească ocazia. Mișcărilor ei erau în mod voit lente, liniștite și precaute, în contrast total cu loviturile violente din pieptul ei, care păreau că vor să anunțe lumii întregi intențiile fetei. Georgina și-a controlat bătăile inimii și s-a pregătit pentru a respira. Mâna ce apăsa în jos pe coapsa ei s-a mișcat ușor și, văzându-și șansa, fata a lovit cu piciorul. Însă a fost jalnic. Nu mai era pic de putere în trupul ei. Bărbatul a râs, apoi a pământuit-o.

– Acum vrei să dansezi, nu-i așa?

Georgina s-a zbatut, încercând din răspuțeri să se ridice, luptându-se să se elibereze. Corpul s-a întărit și a împins-o înapoi pe pământ.

– Nu am terminat!

În acel moment, Georgina și-a dorit să moară; orice, numai pentru a scăpa de asta. Filosoful de la cină se înșelase complet; valorile binare nu erau depășite – răul pur chiar exista.

Profesoara Maxie Reddick auzea traficul de afară, astfel că și-a dat seama că e trează, dar pur și simplu nu putea să deschidă ochii și să recunoască faptul că se făcuse deja dimineată. S-a întors acasă târziu, după ce a editat și încărcat podcastul „Criminal Thoughts” din săptămâna curentă, iar Philip nu era în pat în acel moment. A încercat să-l sune și i-a trimis mesaje, dar nu a primit niciun răspuns. A stat trează până la primele orele și a așteptat să-i audă cheia în încuietoare. Când acest lucru s-a întâmplat în cele din urmă, femeia a ascultat cum soțul ei s-a împiedicat pe scară și s-a îndreptat spre camera de oaspeți. Cel puțin, era în siguranță. Maxie se întoarse, își cufundă capul în pernă și trase pătura strâns în jurul ei. Era încă devreme și, deși avusese doar aproximativ patru ore de somn, putea cel puțin să-și închidă ochii și să-i relaxeze, iar asta ar fi ajutat-o puțin înainte de multele cursuri pe care trebuia să le țină astăzi. Cu toate acestea, se îndoia că va suferi un accident vascular cerebral.

Dar unde a fost Philip? Oare Karl l-a auzit atunci când a intrat în casă? Ce avea să-i spună băiatului dacă el și-a auzit tatăl venind? Maxie nu era sigură că proceda corect ascunzând comportamentul din ce în ce mai dezordonat al soțului ei de fiul lor dar, în timp ce Philip încă leșina în propria lui casă, ea putea cel puțin să-l acopere. Ochii ei puteau fi încă închiși, dar în mintea ei se derulau toate scenariile care ar fi putut avea loc în acea zi; nu-i era ușor să joace rolul soției răbdătoare și înțelegătoare, dar a crezut că a făcut o treabă destul de bună de când bărbatul a fost concediat. Acest

lucru s-a întâmplat cu peste un an în urmă și ea a crezut până acum că s-ar putea să revină la o relație care se apropie de normal. Ușa de la camera de oaspeți s-a deschis și s-au auzit pași grei îndreptându-se spre ușa de la intrare. Unde naiba se ducea acum? Obosită, Maxie s-a dat jos din pat și a luat halatul supradimensionat de la marginea patului. Îi aparținea bărbatului și punându-l pe ea, a respirat adânc și a inhalat vremuri mai fericite.

În contrast cu zgomotul făcut de plecarea matinală a soțului ei, Maxie a pășit cu grijă atunci când a coborât scara, evitând treptele care scârțâiau, doar pentru a nu-și trezi fiul. A mers în vârful picioarelor pe podeaua netedă de lemn a holului, apoi în bucătărie, unde picioarele goale fremătau la răcoarea bruscă a pietrei de sub ele. Femeia a deschis încet robinetul, a umplut în liniște fierbătorul și l-a așezat ușor. Liniștea, indiferent cât ar fi durat, o făcea să simtă o anxietate ușoară, dar nu putea risca muzica la acea oră a dimineții; în schimb, a găsit la radio un canal de știri pentru a umple spațiul și a redus volumul. Știa că toate aceste precauții erau complet inutile, deoarece Karl dormea ca un băiat de optsprezece ani, atâta cât avea, dar ținerea lui în siguranță în pat reprezenta, de asemenea, păstrarea departe de el a ceea ce se întâmpla în viața părinților săi. Sau așa spera femeia. Maxie a umplut vasul cu cafea proaspăt măcinată, reînviind boabele costaricane și a așteptat ca apa să ajungă la temperatura potrivită, înainte de a adăuga pulberea. A deschis frigiderul, apoi dulapurile și cutia de pâine, în căutarea unor carbohidrați pentru a-și începe ziua. Cu siguranță, nu era o dimineată potrivită pentru fructe și iaurt. Tot ce a rămas din ultima ei călătorie la cumpărături consta în coaja unei pâini negre, așa că trebuia să se pună pe treabă. În timp ce o îndesa în prăjitor, ușa din față s-a deschis.